

Titularul dreptului subiectiv la marcă

Iulian E. Iorga, Avocat stagiar, mandatar autorizat

În legislațiile continentale anterioare, existau limitări care erau legate direct de activitatea solicitantului. Teoriile dominante constau în faptul că deși era admisă ca orice persoană să poată dobândi dreptul la marcă, în condițiile generale de capacitate cerute pentru exercitarea unui drept, se semnală că jurisprudența invalida sistematic depozitele constituite de persoane care nu exercitau un comerț sau o industrie. Spre exemplu în legea română anterioară, exista condiția calității de „întreprindere” a solicitantului¹.

În combaterea teoriei subordonării mărcii față de activitatea titularului, se aduce argumentul că cel ce nu exercită un comerț sau o industrie le-ar putea exercita în viitor și ca atare ar putea fi interesat să dobândească anticipat un drept la marcă.

Într-o asemenea ipoteză ne-am afla în fața unei mărci de rezervă sau defensive a cărei vocație la protecție în cadrul legii în vigoare este îndoielnică. o persoană putea fi titularul unei mărci, fără a avea capacitatea de a exercita comerțul sau industria în care marca era întrebuintată. Se dădea ca exemplu marca unui produs farmaceutic, care, în această concepție, putea aparține unei persoane care nu avea capacitatea cerută pentru a exercita profesia de farmacist².

Pe teritoriul altor state, în cazul persoanele juridice – organizații cu scop lucrativ, se pune o problemă de capacitate de a dobândi dreptul la marcă prin aplicarea principiului specialității capacității folosință. În Republica Moldova însă, persoana juridică cu scop lucrativ poate desfășura orice activitate neinterzisă de lege, chiar dacă nu este prevăzută în actul de constituire³.

De la început trebuie să excludem ipoteza unei mărci care să poată fi înregistrată valabil de o întreprindere ce desfășoară un anumit gen de activitate pentru produse care nu intră în profilul acelei întreprinderi.

Dacă însă o întreprindere se reprofilează, ea va păstra dreptul asupra mărcilor valabil dobândite și folosite, pentru produse care, la data dobândirii dreptului, intrau în profilul ei. Întreprinderea reprofilată va putea profita de mecanismele legale oferite de lege pentru adaptarea acesteia la noua sa activitate.

Actualmente este valabilă teoria conform căreia oricare persoană interesată poate solicita înregistrarea unei mărci. Prin urmare, considerăm că oricare persoană cu capacitate de exercițiu deplină poate depune o cerere de înregistrare a mărcii la oficiul național, concluzie

¹ Vezi Art. 2. din Legea nr.28 din 27 decembrie 1967 privind mărcile de fabrică, de comerț și de serviciu publicată în B.Of. al României nr. 114 din 29 decembrie 1967.

² Yolanda Eminescu, *Regimul Juridic al Mărcilor*, Ed. Lumina Lex, București 1996; pag. 107

³ A se vedea art. 60 alin. (2) al Codului Civil al Republicii Moldova publicat în M. Of. Nr. 82-86 din 22.06.2002, care stabilește în felul următor : *Persoana juridică cu scop lucrativ poate desfășura orice activitate neinterzisă de lege, chiar dacă nu este prevăzută în actul de constituire.*

făcută în baza art. 6 din Legea națională, care, neimpunând anumite condiții, statuează : *Titular al mărcii este persoana fizică sau juridică ori grupul de persoane fizice și/sau juridice în numele căreia/căruia marca este protejată în conformitate cu prezenta lege.*

Legea română, corespondent normei moldovenești, statuează : *Dreptul la marcă aparține persoanei fizice sau juridice care a depus prima, în condițiile legii, cererea de înregistrare a mărcii*¹.

Pe cale de consecință, legea națională a adoptat sistemul necondiționării calității solicitantului, astfel că oricare persoană fizică sau juridică interesată, poate depune în condițiile legii o cerere de înregistrare a mărcii individuale, lucru regretabil în opinia noastră. Considerăm că ar fi echitabilă impunerea calității de întreprinzător, sigur că pentru a evita anumite înregistrări „*de blocaj*”, lucru practic permis de lege. Ori, dacă lucrurile stau astfel, se ridică întrebarea, de ce o persoană fizică, care nu practică o activitate de întreprinzător, poate fi titularul unei mărci, ale cărei funcții sunt strict legate de o activitate economică.

O altă chestiune o reprezintă calitatea titularului în cazul altor tipuri de mărci, cum sunt cele colective sau de certificare. Mărcile colective aparțin unor persoane juridice care nu exercită direct o activitate comercială sau industrială, cum sunt ministerele sau anumite grupări profesionale. Acestea autorizează întreprinderile subordonate sau ale căror interese le reprezintă să folosească, în anumite condiții, de obicei legate de respectarea calității, marca colectivă pe care au înregistrat-o și care este aceeași pentru toate aceste întreprinderi.

Mărcile colective individualizează produsele unor producători diferiți atestând o calitate rezultând din respectarea aceluiași reguli, de aceea, în cazul lor preponderentă este funcția de calitate. Pentru astfel de marcă regula specialității mărcii se atenuază până la anihilare: ea poate desemna întreaga categorie de produse realizate în întreprinderile subordonate entității care este titulara mărcii².

Întru-n final trebuie amintit subiectul dreptului la marca de certificare. Anume în cazul mărcii de certificare, dobândirea dreptului asupra acesteia este condiționată de activitatea solicitantului, această marcă fiind destinată utilizării pentru a certifica anumite caracteristici ale unui produs și/sau serviciu. Norma legală în ceea ce privește înregistrarea mărcilor de certificare expune în felul următor³ : (1) Mărcile de certificare (de conformitate) pot fi înregistrate la AGEPI de către organismele de certificare, acreditate pentru efectuarea certificării conformității produselor sau serviciilor în condițiile Legii nr.186-XV din 24 aprilie 2003 cu privire la evaluarea conformității produselor. Nu pot solicita înregistrarea unei mărci de certificare persoanele juridice, altele decât cele menționate, care fabrică, importă sau vînd produse ori prestează servicii.

¹ Legea nr.84 din 15 aprilie 1998 privind mărcile și indicațiile geografice publicată în M.Of. al României nr.161 din 23.04.1998;

² Viorel Roș, *Dreptul Proprietății Intellectuale, Mărcile și Indicațiile Geografice*, Vol I., Ed. SYLVI, București 1999; pag. 96

³ Vezi art 58 din Legea nr. 38 din 29.02.2008 privind protecția mărcilor

În cazul mărcilor de certificare, titularul acesteia este un organism al cărei activitate reprezintă certificarea conformității produselor. Însă, aceasta nu înseamnă că utilizarea mărcii urmează a fi limitată la discreția titularului, o dată depusă cererea de înregistrare, va fi depus și un regulament de utilizare a mărcii de certificare, astfel că oricare entitate care va respecta prevederile acestui regulament, va avea posibilitatea să utilizeze marca, fapt statuat expres în lege : Utilizarea unei mărci de certificare va fi deschisă oricărei persoane care oferă produse sau prestează servicii conforme caracteristicilor stipulate în regulamentul de utilizare a mărcii de certificare și care respectă prevederile acestuia.

Pentru oricare utilizare non-comercială indicați sursa:

www.dreptprivat.wordpress.com